

AL
press

edice
KROKAV

TARAN MATHARU

UČEDNÍK

A PYRAMIDA ORKŮ

Taran Matharu

UČEDNÍK
A PYRAMIDA ORKŮ

edice
KLOKAN

Copyright © Taran Matharu Ltd., 2016
F/S/O Taran Matharu
Překlad © Jan Mrlík, 2016
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Všechny postavy a události v této knize, pokud nejsou očividně
obecně známé, jsou fiktivní a jakákoli podobnost se skutečnými
osobami, ať živými, či mrtvými, je čistě náhodná.

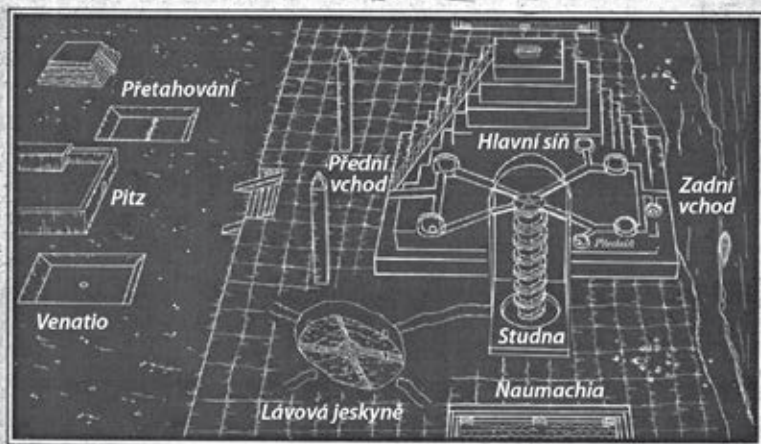
Z anglického originálu SUMMONER: BOOK TWO – THE INQUISITION
přeložil Jan Mrlík
Redakční úprava Vlasta Kohoutová
Elektronické formáty Dagmar Wankowska
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2016
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7543-299-5 (pdf)

Pro Roba, nejudatnějšího člověka jakého znám.

Mapa Homina

Plán pyramidy

1

Fletcher otevřel oči, ale kolem něho stále panovala tma. Zasténal a šťouchl do Ignatia, který měl roztažené drápy jedné nohy opřené o jeho bradu. Démon protestoval ospalým zavrnutím a pak se sesunul na studenou kamennou podlahu.

„Dobré ráno... nebo co vlastně je,“ zamumlal Fletcher a rozsvítil bludičku. Visela ve vzduchu jako maličké slunce a pomaličku se otáčela.

Místnost zalévalo chladné modré světlo, jež odhalilo těsnou celu bez oken, vydlážděnou hladkými kameny. V rohu se skrývala latrína, prostá díra do země přikrytá otlučeným plátem břidlice. Fletcher upíral oči na velké železné dveře vsazené v protější stěně.

Jako by to sám přivolal, ozvalo se rachocení malé klapky na spodku dveří a ruka v rukavici od kroužkového brnění šátrala po prázdném kbelíku postaveném u dveří. Následoval bublavý zvuk, kbelík se vrátil do cely a tentokrát v něm šplouchala voda. Fletcher s očekáváním pozoroval klapku, a když slyšel ozvěnu vzdalujících se kroků, zasténal.

„Tak zase žádné jídlo, bráško,“ zanaříkal Fletcher a poškrábal schlíplého Ignatia pod bradou.

Nebylo to nic neobvyklého; někdy se prostě žalárník neobtěžoval přinést jídlo. Fletcherovi kručelo v žaludku, ale nevyšimal si toho a sáhl po kousku kamene, který ukládal vedle lůžka, aby do stěny vyryl další čárku. Bez přístupu denního světla sice bylo obtížné odhadovat čas, ale usoudil, že mu jídlo a vodu – či někdy jen vodu, jako dnes – přinášeli jednou denně. Nepotřeboval počítat stovky čárek na stěně, aby zjistil, jak dlouho je tu zavřený – věděl to z paměti.

„Jeden rok,“ vzdychl Fletcher a znovu se uložil na slámu. „Všechno nejlepší k výročí.“

Ležel a uvažoval o důvodu svého uvěznění. Všechno začalo oné noci, kdy ho Didric, jeho nepřítel od dětství, zaskočil v kryptě a pokusil se ho zavraždit, vychloubaje se plány svého otce na přetvoření celé vsi Kožové na věznici.

A pak se jakoby odnikud zjevil Ignatius, popálil Didrika a zajistil tak Fletcherovi čas k útěku. Malý démon už v prvních okamžicích jejich svazku riskoval vlastní život, aby zachránil ten Fletcherův. Potom se z jeho pána stal uprchlík, protože Didrikova rodina by obětovala cokoli, jen aby proti němu vykonstruovala obvinění z pokusu vraždy. Jedinou Fletcherovou útechou bylo, že kdyby se ta událost neodehrála, možná by se nikdy nedostal na Vokanskou akademii.

Skutečně už jsou to dva roky, co mu do života vstoupil Ignatius a on poprvé vkročil do starobylého hradu? Na poslední chvíli, které tam strávil, si vzpomínal s naprostou přesností. Jeho nejlepší přítel Othello si vysloužil uznání generálů a přesvědčil ostatní trpaslíky, aby se nebouřili proti hominské říši. Sylva upevnila mír mezi svou elfskou rasou a lidmi a dokázala, že ona sama i ostatní elfové mohou být cennými spojenci. Dokonce i Seraf, první člověk prostého rodu, který byl po více než tisíci letech povýšen do šlechtického stavu, udělal během závěrečného turnaje na ostatní šlechtice náramný dojem. Snad nejlepší bylo to, že úklad Forsythů směřující k vyvolání nové války proti elfům a trpaslíkům, aby mohli vydělávat na dodávkách zbraní, úplně zkrachoval. Až potud se všechno výborně zdařilo.

Dokud se nepřihlásila Fletcherova minulost, jež ho přece jen dohonila.

Ignatius na něho zamrkal jantarovými očima jako sova, protože vycítil sklíčenost svého pána. Šťouchal ho nosem do ruky. Fletcher se po něm náznakem ohnal, ale démon se plácnutí vyhnul a štípl ho do špičky prstu.

„Dobrá, dobrá.“ Fletcher se na rozverného démona usmál, protože bolest v prstu ho vytrhla z truchlivých úvah. „Tak se vrátíme k tréninku. Jaképak kouzlo budeme cvičit dnes?“

Sáhl pod hromádku slámy, která mu sloužila jako matrace, a vytáhl dvě knihy, díky nimž se celý rok udržoval při zdravém rozumu. Netušil, kdo je tam pro něho ukryl, ale věděl, že tím neznámý podstupoval velké riziko. Fletcher byl tajemnému dobrodinci nadosmrti vděčný – bez knih by se nudou zbláznil. V malém prostoru cely se nedalo vymyslet příliš her, kterými by se s Ignatiem zabavili. Prvním svazkem byla standardní učebnice zaklínadel, stejná, jaké používali při Arkturových lekcích. Tenká kniha obsahovala jen několik set symbolů a popis řádné techniky k provedení zaklínadla. Do té doby je Fletcher znal jen zcela povrchně, jen aby prošel u zkoušky – soustředil se tehdy na zdokonalování čtyř hlavních bojových zaklínadel. Teď byl schopen z paměti načrtnout všechny symboly popsané v knize a vyvolat zaklínadlo i ve spánku.

Druhý svazek byl naopak tak silný, že ten, kdo ho zde ukryl, z něho raději stáhl kožený obal, aby se kniha dala ve slámě snáz ukrýt. Byl to deník Jamese Bakera, kniha, která stála na počátku Fletcherovy cesty k vyškolení válečným mágem. Na jejích stránkách objevil víc než deset nových zaklínadel, pečlivě opsaných zemřelým invokátorem ze stěn starodávných orckých ruin. Navíc Baker studoval desítky orckých démonů, podrobně specifikoval jejich relativní moc, schopnosti a statistické údaje. Teď už byl Fletcher také takovým expertem. Snad nejzajímavější bylo, že Baker zapsal do deníku všechny své poznatky o orcké kultuře, včetně strategických postupů a užívaných zbraní. Tento ohromný poklad znalostí Fletcher zhlta za několik dnů, aby vzápětí začal číst znovu a pátral po detailech, které mu snad mohly uniknout.

Jedině tyto dva svazky mu dávaly zapomenout na ohlušující ticho vnějšího světa. Každou noc se mu zdálo o přátelích a přemýšlel, kde teď asi jsou. Svádějí boje na frontové linii, zatímco on hnije v podzemí? Nezabil je snad orcký oštěp nebo Forsythova dýka?

Nejtrýznivější ze všeho však bylo vědomí, že jeho adoptivní otec Berdon je tak blízko něj, ve vesnici nahoře nad zemí. Dobře si pamatoval, jak přijel uprostřed noci s věžeňským transpor-

tem do Kožové. Vykukoval škvírami v obrněném voze v zoufalé snaze zachytit pohledem dům, kde prožil dětství. Než se však stačil pořádně rozhlédnout, jeho vězňitelé mu přetáhli přes hlavu pytel a odtáhli ho od stěny vozu.

Fletcher znovu upadl do nešťastného mlčení, takže Ignatius neklidně zavrčel a pak vyfírl jazyček plamene, který ožehl větchet slámy na podlaze.

„Páni, to jsme dnes netrpěliví!“ vybafl Fletcher a nasměroval proud many do jednoho z potetovaných prstů. „No dobře, řekl sis o to. Uvidíme, jak se ti bude zamlouvat telekinetické zaklínadlo.“

Vypustil ze špičky prstu tenký proud many, vytetovaný spirálový symbol fialově zazářil a sloupec vzduchu nad ním se zatetelil. Ignatius začal couvat, ale Fletcher švihl rukou jako zlomyslný běs, ovinul energetickou stuhu Ignatiovi kolem břicha a mrštil s ním vzhůru. Démon roztáhl pařáty a začal je do stropu, takže se na jeho pána sesypala závěj prachu. Než měl Fletcher čas zareagovat, vrhl se Ignatius dolů, ve vzduchu se obrátil jako kočka a pařáty i hrotem na konci ocasu mířil Fletcherovi do obličej. Chlapec se vyhnul útoku jen za cenu zoufalého přetočení na zem, a když se postavil na nohy, zjistil, že v cele je opět naprostá tma. Ignatius během útoku zasáhl drápem světlušku a ta zhasla, jako by sfoukl svíčku.

„Takže ty to chceš hrát takhle,“ zamumlal Fletcher a převedl tok many do ukazováčku, na němž neměl vytetovaný žádný symbol. Tentokrát načrtl ve vzduchu jeden ze vzácnějších symbolů, které našel v Bakerově deníku. Otočil prst tak, že si mířil přímo na obličej.

Symbol kočičího oka vypadal téměř přesně jako skutečné oko kočky, tenký ovál uvnitř kruhu. Vytrvalým zkoušením a přes četné nezdary se naučil toto zaklínadlo, které nemělo žádný efekt, dokud mu na sítnice dopadalo nějaké světlo.

Svítilí symbol a po chvíli následující žluté zablesknutí prozradily jeho pozici, ale Fletcher se překulil na stranu, takže se Ignatiovi ztratil. Cítil, jak se mu oči pomalu přeměňují a zorničky protahují v kočičí šterbiny. Za chvíličku se Fletcherovo

vidění rozjasnilo a zahlédl Ignatiův obrys, jak se krade k pánově dřívější pozici, jako když lev sleduje gazelu. Démon sice viděl ve tmě daleko líp než jeho pán, ale v cele teď panovala černočerná temnota, a tak měl i on potíže s vyhledáváním směru.

„Mám tě!“ vykřikl Fletcher, vrhl se napříč přes místnost a zavinul démona do náručí. Sesuli se na slámu a Fletcher se smál démonovu vzpurnému vrčení.

Dveře do cely se rozletěly, místnost zalilo světlo a oslepilo Fletcherovy citlivé oči. Zašmátral kolem sebe, aby schoval knihy pod slámu, ale z boku ho do hlavy zasáhla těžká bota a odhodila ho na zeď.

„Jen ne tak rychle,“ zasípal nějaký hlas.

Ozvalo se výmluvné cvaknutí kohoutku a Fletcher ucítil, jak se mu na čelo tiskne chladné ústí zbraně. Účinek zaklínadla slábl a už dokázal rozlišit mlhavou postavu s hlavou schovanou v kapuci, která se před ním krčila s elegantní pistolí v ruce.

„Jen se hni a odstřelím tě do věčného zapomnění,“ ozval se znovu chraplavý hlas, který jako by patřil člověku umírajícímu žízni.

„Tak dobře,“ řekl Fletcher a pomalu zvedal ruce.

„Ts, ts,“ zasyčela postava a přitiskla mu zbraň silněji ke spánku. „Jsi hluchý? Slyšel jsem, co dokážeš těmi svými potetovanými prsty. Drž ruce u těla.“

Fletcher zaváhal, protože v této chvíli se mu naskýtala zřejmě nejlepší naděje na útěk. Střelec otráveně zavzdychal.

„Rubensi, dej mu ochutnat trošku svého žihadla.“

Fletcher zachytil jakési zatřepetání v hloubi kapuce kryjící mužovu hlavu, načež z ní vylétl jasně červený hemživec a přistál Fletcherovi na krku. Ucítil ostrou bolest a potom pocit chladu, jenž se mu rozléval po celém těle.

„Teď už na mě nebudeš zkoušet žádné triky,“ krákavým hlasem pronesla zahalená postava a vzpřímila se, takže její obrys vystoupil proti světlu pochodně, jež dopadalo do cely otevřenými dveřmi. „Mimochodem, kdepak je ten tvůj salamandr?“

Fletcher se pokusil zavrtět hlavou, ale jako by ji měl k ramenům přimrzlou. Při pronesení slov „salamandr“ se Ignatius ve

slámě zavrtil a Fletcher poznal, že se démon připravuje zaútočit. Přísným impulzem přeneseným jejich mentálním spojením Ignatiovi jeho úmysly zarazil. I kdyby se jim podařilo toho muže přemoci, Fletcher by se ani nedokázal vyplazit ze dveří cely, natož se pokusit o útěk.

„Aha, tuhle ve slámě. No, tak ho drž zticha, jestli chceš, aby ti mozek zůstal v lebce. Bylo by mrzuté, kdybych tě musel zabít po všech těch přípravách, které jsme podnikli.“

„Pří-pří-přípravách?“ podařilo se Fletcherovi vykoktat, přestože měl po hemživcově bodnutí jazyk ztuhlý a necitlivý.

„Na tvůj proces,“ odpověděla postava a pozvedla ruku, aby na ní Rubens mohl přistát. „Odkládali jsme to, jak jen bylo možné, ale zdá se, že tvoji přátelé jsou v posílání petic králi velice vytrvalí. Je to nepřijemné.“

Postava uložila hemživce zpět do úkrytu v kapuci, jako by se od něho nedokázala odloučit. Muž měl hladké ruce, skoro ženské, a nehty pečlivě upravené. Obuté měl boty ručně šité z teletiny a nad nimi módní kalhoty těsně obepínající nohy. Kabát s kapucí si dal ušít z černé kůže nejvyšší kvality. Fletcher z toho usuzoval, že ten mladý cizinec je hodně bohatý, nejspíš prvorozený syn nějakého šlechtice.

„Povolím ti jednu otázku a potom tě musím odvést do soudní síně. Klidně si dej na čas, ať povolí ta paralýza. Nehodlám tě k soudu nést.“

Fletcher v duchu zabloudil k přátelům, k Berdonovi a k průběhu války. Ale nemohl tušit, zda cizinec bude na takové otázky znát odpověď. Nebo se znají? Probíral v duchu všechny invokátory, s nimiž se setkal ve Vokanské akademii, ale žádný z nich neměl tak chraplavý hlas. Že by to byl Tarkin a vymyslel na něho takovou krutou špinavost? Jedno však bylo jisté – jeho protivník bude mít navrch, dokud bude zůstat v anonymitě.

„Kdo... jsi?“ Fletcher ztuhlými rty jen velmi obtížně artikuloval prostou otázku.

Z toho, že vůbec mohl mluvit, se dalo usuzovat, že Rubens mu bodnutím vpravil do těla jen malou dávku jedu. Pořád ještě měl šanci dát se do boje.

„Tys na to ještě nepřišel?“ skřípavě odpověděl cizinec. „Tos mě ale zklamal. Myslel jsem, že už to dokážeš uhodnout. Ovšem vypadám docela jinak, než když jsme se viděli posledně, takže ti to sotva můžu vyčítat.“

Postava se znovu přikrčila a nakláněla se kupředu, až celé Fletcherovo zorné pole zakryla temná silueta kapuce. Muž ji pomalu stáhl z hlavy a ukázal obličej.

„Už mě poznáváš, Fletchere?“ zasyčel Didric.

2

Didric se na něho díval se škodolibým úšklebkem a zaklonil se tak, aby mu na tvář dopadlo světlo. Pravou stranu měl jako z vosku, pokrytou rudými skvrnami, a okraj rtů upálený, takže mu prosvítaly záblesky bílých zubů. Obočí i řasy chyběly a dodávaly mu vytřeštěného vzhledu, jako by byl neustále vyděšený. Četná místa na zarostlé části hlavy byla téměř lysá a ohněm zničenými kusy tkáně proráželo jen sem tam pár vlasů.

„Krásný pohled, co?“ zaskřehotal Didric a pohladil si znetvořenou pokožku dlouhým prstem zužujícím se do špičky. „Ještě tu noc, cos mi to udělal, zaplatil otec vydřidušské peníze, aby sehnal přivolávače, který by svedl hojivé zaklínadlo. Byl to osobně lord Faversham. Zvláštní, že nevědomky napravoval svinstvo, které natropil jeho vlastní syn, co říkáš?“

Fletcher si připadal jako omámený, ale nevěděl, zda kvůli paralyze nebo šoku. Jak se mohl Didric doslechnout o jeho údajném příbuzenství s Favershamem? Za rok se změnilo opravdu mnoho.

„Po pravdě řečeno, snad bych ti měl poděkovat,“ pokračoval Didric a pročísl si dlouhé vlasy na nespálené části hlavy, aby překryl tu seškvařenou. „Ty stojíš jak za nejlepšími, tak za nejhoršími věcmi, které mě v tomhle roce potkaly.“

„Jak to?“ vyrazil ze sebe Fletcher, přihlížeje, jak Rubens pochoduje po Didrikově hrudi. Didric přece nebyl invokátor... Že by hemživce ovládal někdo jiný, jen aby ho zmátli?

„Je to všechno díky tobě, Fletchere,“ křivě se usmál Didric a vyčaroval světlušku, která zalila celu namodralým světlem. „Jedná se o jev, který se v zapsaných dějinách stal zatím jenom jednou, i když mezi invokátory o tom stále kolují nějaké legendy. Magický útok, který oběť bezmála usmrtí, jí občas předá

magický dar. Má to něco společného s tím, jak démonova mana reaguje s tělem napadeného člověka. Plameny tvého salamandra mi sice popálily hlasivky a zničily obličej, ale také mě obdarovaly neocenitelným darem. A za to ti musím poděkovat.“

„To není možné.“ Fletcherovi se z toho, co naznačoval Didric, až zatočila hlava.

„Je to pravda,“ trval na svém Didric a škrábal Rubense po kruhů. „Už se to před stovkami let přihodilo v jednom urozeném rodu, když se nějak zvrtila hádka mezi sourozenci. Jed mantikory se dostal do krve mladšího bratra. Šlo o smrtelnou dávku, která ho měla zabít, ale místo toho získal dar.“

Didric se zašklebil, když ve Fletcherově tváři viděl výraz hrůzy. Užíval si to.

„Jdeme, je čas postavit tě před soud. Žádný strach, za chvíli budeš zpátky ve své díře. Nemůžu se dočkat, až tě tam zamknu a zahodím klíč.“

Fletcher se vyškrábal na nohy, ale trochu zavrával, jak se mu působením jedu napínaly a třásly svaly. Soud... takže se nakonec dočká spravedlnosti? Pocítil slaboučký záchvěv naděje, poprvé za nekonečný čas, který mu připadal dlouhý jako celý život.

Nastavil potetovanou dlaň k slámě, v níž se skrýval Ignatius. Pentagram na jeho kůži fialově zadoutnal a démon se rozpadl ve vlákna bílého světla, jež mu prostoupila do ruky. Nejlepší bude nechat démona vstřebaného, aby je nikdo nemohl oddělit. Ani si nechtěl představit, že by ho uvěznil bez jeho malého přítele.

„Jdi napřed,“ vyzval ho Didric a pokynul pistolí k otevřeným dveřím.

Fletcher vyklopýtal z cely. Na okamžik ho potěšila nově nalezená svoboda a užíval si pocitu, že může ujít i víc než několik kroků v jednom směru. Pak se mu k zátylku přisálo studené ústí pistole.

„Nepokoušej se o žádné prudké pohyby. Nechci ti prostřelit hlavu, ještě než začne zábava,“ zavrčel Didric a kráčel za vězněm dlouhou chodbou obezděnou kamenem. Ve stěnách byly

vsazeny stejné dveře, jako měla cela, z níž vyšli. Panovalo tam mrtvé ticho, narušované pouze ozvěnou jejich kroků.

Didric ho zastavil u kamenného schodiště. Chodba se táhla desítky metrů na obě strany od schodiště, než se ztratila v pochmurné tmě.

„Tady držíme ty nejnebezpečnější vězně, lidi jako ty – rebely, vrahy, násilníky. Král nám slušně platí za to, že je tady máme zavřené, a to jen za cenu kbelíku vody a jídla jednou denně. Je to báječně zařízené.“

Fletcher se otrásl při představě, co by asi zažíval, být v cele úplně sám, bez Ignatia, knih nebo zaklínadel, které by ho udržovaly při zdravém rozumu, a navíc s vědomím, že už odtud nikdy nevyjde. Pociťoval vlnu lítosti k ubožákům, které tu věznili, ať byly jejich zločiny sebestrašnější. Pak si uvědomil, že se k nim může velice brzy připojit, navěky pohřbený hluboko v podzemí. Srdce mu ovinula ledová chapadla strachu.

„Hni sebou,“ odplivl si Didric a postrčil ho ke schodům. Spirálovitě se vinuly vzhůru, stejně jako v domě trpaslíků, ovšem zde občas schodiště přehrazovaly mřížové dveře, které jim museli strážníci otvírat. Stoupali stále výš a výš, až Fletchera z nezvyklé námahy začala bolet kolena. V cele se snažil co nejvíc cvičit, ale mnoho měsíců bez chůze a pořádného jídla ho oslabilo a byl značně podvyživený. Nevěděl, jestli by za takových podmínek přežil ještě další rok, nemluvě o zbytku života.

Didric ho prostrčil těžkými dveřmi na vrcholu schodiště na nádvoří plné lidí. Kolem stály řady vyrovnaných strážců, kteří cvičili s mušketami a bajonety. Na sobě měli žluto-černé uniformy připomínající barvami vosu, jež sestávaly dílem z kroužkového brnění a dílem z měkké kůže. Bylo jich tu tolik, že by Didric mohl právem mluvit o soukromé armádě.

Fletcher se zhluboka nadechoval čerstvého vzduchu. Liboval si, že zase vidí volnou rozzářenou oblohu, cítil na tváři jemné teplo slunečního svitu. Zatočila se mu hlava závratí z nekonečného prostoru, který se klenul nad ním, a doširoka rozpráhl ruce, aby si nechal pokožku ovívat chladným větříkem. Bylo to božské.

Didric strkal Fletchera před sebou a tak prošli velkou železnou bránou na ulici. Vězně překvapilo, když poznal místo, kde se ocitli. Otočil se, aby pohlédl na věznicí za zády, a poznal několik okolních domů. Věznice dřív bývala panským domem Didrikovy rodiny.

„To je opravdu pěkné, co jste tady s tím provedli,“ poznamenal Fletcher suše.

„No ano, stará náves. Bylo už načase něco s tím podniknout, když jsem získal privilegované postavení. Co si myslíš o našem novém bydlení?“

Didric ukázal nahoru. Vesnice Kožová se rozkládá na úpatí nejvyššího vrcholu Medvědích hor. Ten vždycky při západu slunce vrhal stín na ves a tyčil se nad ní jako obrovský monolit. Fletcher sledoval směr, jímž ukazoval Didrikův prst, a viděl, že vrcholek horského štítu už neexistuje. Na jeho místě stál kamenný hrad, který se ježil zubatými cimbuřími, věžemi a střílnami pro lučištníky. Hradbu lemovaly kanony a černá ústí jejich hlavní hrozila vesnici, jako by měla co nevidět spustit palba. Nahoře na skále se vypínala spíš pevnost než dům.

„Nejbezpečnější místo v celém Hominu, vybavené takovými zásobami, že přečkáme i desetileté obléhání. Elfové nás mohou zradit, orkové vpadnout do říše, ba i věžňové můžou ovládnout vesnici, ale na tom vůbec nezáleží. Ani největší armáda světa nedokáže prolomit hradby, i kdyby se nějak dostala nahoru po těch strmých útesech, které nás obklopují ze všech stran.“

„To mi připadá trochu paranoidní, Didriku,“ opáčil Fletcher, přestože ho Didrikovo vysvětlení vyvedlo z rovnováhy. „Jako byste museli něco skrývat.“

„Jen naše nesmírné bohatství, Fletchere. Otec nevěří bankám. Ví, co dělá, vždyť býval bankéřem.“

„Podvodnický lichvář ještě není bankéř,“ odsekl Fletcher. Didric ztuhl, ale pobídl ho k chůzi a posměšku si nevšímal.

Jak kráčeli opuštěnými ulicemi, Fletcher všude kolem viděl jenom bídu.

Mnoho domů a obchodů bylo prázdných, z jiných se zase staly věžeňské budovy. K mřížím se tiskly hrubé, ušpiněné tváře a ne-

návisnými pohledy mlčky sledovaly vypínajícího se Didrika. Celé okolí jako by páchlo utrpením a zoufalstvím; kam se poděla vesnice plná pracovitých lidí, v níž Fletcher vyrůstal?

Didrikův otec Caspar Cavell se stal nejbohatším člověkem ve vsi, protože půjčoval zoufalým lidem, kteří potřebovali peníze, a vmanévroval je do podpisu nenapadnutelných smluv, podle kterých mu museli vrátit daleko víc, než si půjčili. Vypadalo to, jako by Cavellové ze dne na den vyzvali k zaplacení všechny, kteří jim dlužili, sebrali dlužníkům všechny úspory a většinu obyvatel Kožové vyštvali z jejich domů, aby z nich mohli postavit vězení.

Znechucený Fletcher zpomalil, zatínal pěsti a bránil se pokušením udeřit Didrika do tváře.

„Pohni se,“ zavrčel Didric a volnou rukou udeřil vězně do zátylku.

Fletcher hořel zlostí, ale ruce měl stále necitlivé a paralýza tlumila jeho tělesné reakce. I kdyby byl v nejlepší kondici, pochyboval, že by se mu podařilo vykrotit Didrikovi pistoli, kterou mu tiskl k zátylku. Bude muset počkat.

Došli k přední bráně vedoucí ven ze vsi a Fletcherovi se zhoupł žaludek. Berdonova kovárna už nestála! Ale to nebyla jediná neobvyklá věc v okolí. Na srovnaném prostoru kolem brány stály stojany plné pík, bajonetů a mečů. Ještě zvláštější se zdálo, že kolem dlouhého stolu, na němž ležely nakupené červené uniformy, postupovala dlouhá řada lidí, která se táhla až k bráně.

Ne. V řadě nestáli lidé.

„Trpaslíci!“ vydechl Fletcher.

Stály jich tam stovky, dokonce ještě víc, než kolik jich viděl na trpaslické válečné radě. Na sobě měli obvyklé trpaslické odění – silné kožené kalhoty a plátěnou košili. Zdáli se drsnější než ti, s nimiž se Fletcher setkal předtím, copy měli ledabyle spletené a neúhledné, šaty potřísněné blátem, propocené a zakrvácené. Ve tvářích jim seděl temný, zamyšlený výraz a tiše, zlostně si povídali.

„Dva roky chránili severní hranici před elfským nebezpečím a zrovna přešli přes Medvědí hory, aby nafasovali novou vý-

bavu,“ prohlásil Didric s úsměvem. „Bude trvat ještě dlouho, než válka s elfy skončí, a já bych si přál, aby to trvalo co nejdéle. Mírové rozhovory se přerušily, když elfští klanovní náčelníci viděli, v jakém stavu vyšla elfka z turnaje v Akademii. Byla to tvá kamarádka, co?“

Fletcherovi nechtěně vytanuly na mysli obrázky potlučené Sylvy s polámanými kostmi, ale držel jazyk za zuby. Věděl, že nemůže věřit vůbec ničemu z toho, co mu o ní Didric vykládá.

„Můj lorde!“ vykřikl strážný, čímž vrátil Fletchera zpátky do reality. „Tenhle zvrhlík se vás přece pokusil zavraždit. Není bezpečné vést ho sám. Dovolte, abychom ho pro vás eskortovali.“

„Ptal jsem se tě na tvůj názor, patolízale?“ Didric si odplivl a zamával pistolí. „Neopovažuj se na mě mluvit, dokud tě já neoslovím! A zpátky do práce!“

„Jak si přejete, můj lorde,“ řekl ten muž a hluboce se uklonil. Didric ho nakopl a srazil do bláta.

Fletchera znechutilo, jak se jeho nepřítel naparuje, jako by stál nade všemi ostatními. Protože už ho opouštěly poslední zbytky paralýzy, obrátil se na Didrika.

„Tys strážným poručil, aby tě oslovovali lorde?“ zeptal se a vložil do otázky pohrdavý tón. „Vsadil bych se, že se ti za zády chechtají. Nejsi nic než nafoukaný žalářník, ty nabubřelý kreténe.“

Didric na něho chvíli zíral a do tváře se mu zvolna hrnula krev. Fletcher si pomyslel, že takto s ním už dlouho nikdo nepromluvil. Pak se k jeho údivu Didric rozchechtal. Chraplavé krákání se neslo po celém prostranství, až se všichni otáčeli, a Didric se smíchy lámal v pase.

„Víš, Fletchi, proč mě oslovují ‚lorde‘?“ lapal Didric po dechu a vytíral si slzy z očí. „Protože já *jsem* lord. Lord Cavell.“

3

Fletcher zděšeně zíral na Didrika. Náhle si všiml drobných detailů, které prozatím přehlédl. Těžkého pečetního prstenu na malíčku. Uniformem strážných ve specifických barvách, a navíc s brněním – oni *byli* Didrikovou osobní armádou a takové privilegium král povoluje pouze šlechtě.

Na hrudi Didrikovy kazajky se vyjímal vyšíтый erb, zobrazující mříže a za nimi dva zkřížené meče, vyvedený ve stejné žluto-černé kombinaci, jakou nesly uniformy jeho vojáků. Příhodný erb.

Didric naklonil hlavu, očividně ho těšilo Fletcherovo zklamání. Fletcher se naopak snažil zachovat kamennou tvář, byť to bylo téměř nemožné. Přemáhal ho pocit znechucení.

„Zatímco tys hnil ve vězení, já jsem studoval na Vokanské akademii, kde jsem měl luxusní ubytování. Žádnou špeluňku pro křupany bych nesnesl,“ naparoval se Didric a jeho pokřivený úsměv se ještě rozšířil. „Lord Forsyth byl tak laskavý a dal mi Rubense, démona, kterého jeho rod vlastnil celé generace. Není to pochopitelně jediný démon, kterého mám, ale pomohl mi do začátku. Vlastně by tě mohlo zajímat, že za několik dní začíná další turnaj. Asi bych měl trénovat, ale tohle jsem si za nic na světě nemohl nechat ujít.“

„Skoncujme s tím,“ zavrčel Fletcher a rozhlížel se po soudní budově. „Moc toho nakecáš.“

„Aha, no dobře. Udivuje mě, že tak spěcháš, aby ses vrátil zpátky do cely. Být tebou, tak bych si užíval posledních pár hodin čerstvého vzduchu a sluníčka, Fletchere. Bude to naposledy.“ Didric ukázal další směr a opět vrazil pistoli Fletcherovi do zad.

Soudní budova dříve sloužila jako obecní radnice – stavba oválného půdorysu s vysokými dubovými dveřmi, nahoře se sbíhajícími do lomeného oblouku. Stěny byly čerstvě obílené a nad vchodem se vyjímal znak soudců – černé soudcovské kladívko s podložkou –, který visel nad Fletcherovou hlavou jako osudové znamení, když ho Didric vedl dovnitř široce otevřenými dveřmi.

Vnitřek sálu připomínal Fletcherovi kostel – nízké lavice po obou stranách zaplňovala spousta lidí. Na konci střední uličky stáli dva strážní s řetězy a okovy. Za nimi zpoza vyvýšeného stolu zíral přísně zakaboněný soudce v černém plášti a napudrované bílé paruce.

„Byl to geniální tah, udělat z radnice soudní dvůr,“ šeptal Didric koutkem úst. „Teď můžeme provinilce po rozsudku odvést rovnou do vězení. Ovšem obyčejně tady nebývá tak plno. Přišlo se na tebe podívat hodně lidí.“

Fletcher se snažil nevnímat tváře civící na něho z obou stran, jakoby ztuhlé slavnostním tichem sálu. Uvědomil si, že šaty, které mu visí na těle, jsou sotva víc než páchnoucí hadry, protože v té trošce vody, kterou dostával ve vězení, nemohl prát. Vlasy mu visely kolem obličeje v mastných pramenech a v řídkých, bídných ostrůvcích mu rašily mladické vousy a knírek. Říkal si, že kdyby se podíval do zrcadla, sotva by se poznal.

Didric ho vedl uličkou a hrdě předváděl svého vězně, jako by patřili k nějakému strašidelnému svatebnímu obřadu. Fletcher se nakonec odvážil letmých pohledů vlevo a vpravo v naději, že zahlédne Berdona, ale pokud tam byl, nedokázal ho najít. Nakonec se zastavili v řečništi pro obviněného.

„Připoutejte ho,“ přikázal soudce vysokým, pisklavým hlasem. Fletcher nechal strážné, aby ho přivázali řetězem k podlaze jako medvěda v aréně. Za chvíli vypustí psy.

Mlčky stál a čekal, co přijde dál. Neměl žádné karty, jež by u soudu mohl vynést, žádnou cestu ven. Jedinou nadějí nabízel pokus o útěk hned po vyhlášení rozsudku. Mohlo by to být hodně těžké, jestli ho zpátky do cely povede zase Didric. Ale i tak se Fletcher zařekl, že raději zemře v boji, než aby ho zavřeli do cely, aby tam shnil.

„Přiveďte obhájce.“ Soudce pokynul ke dveřím po své levici. Strážný do nich dvakrát uhodil pěstí a pak dveře v obřadném gestu otevřel. Prošel jimi vysoký, v bojích zjizvený muž v modré důstojnické uniformě.

„Arktur!“ vykřikl Fletcher, který v té chvíli zapomněl na všechno dekorum soudu. Arktur se na něho usmál a maličko zavrtěl hlavou, jako by ho vyzýval, aby mlčel.

„Ticho!“ okřikl soudce Fletchera a ukázal na něho dlouhým kostnatým prstem. „Ještě jeden takový výkřik a nechám ti dát roubík.“

„Omlouvám se, Ctihodnosti,“ zamumlal Fletcher. Arktur přišel k řečništi a zůstal stát vedle obviněného. „Nechtěl jsem nijak znevažovat tento soud.“

„Hmm, velmi dobře,“ poznamenal soudce, pozvedl brýle a zíral na něho přes orlí nos. Zdálo se, že ho Fletcherova kultivovanost překvapila. Možná byl od obviněných zvyklý na daleko méně slušné chování.

„Ať je tomu jakkoli, v soudní síni vyžadují pořádek. Je to jasné?“

„Ano, Vaše Ctihodnosti,“ odpověděl Arktur a předešel tak tomu, že by Fletcher mohl cokoli říct. Jeho signál byl jasný – Fletcher už nemá mluvit.

„Kdo bude zastupovat obžalobu?“ zeptal se soudce a štrachal se v papírech na stole.

„Já, Vaše Ctihodnosti,“ prohlásil Didric a obrátil se tváří k divákům.

„Ehm... To je velice... neobvyklé,“ pravil soudce, když se Didric vydal ke stolu a křeslu po levé straně sálu. „Nevybočuje to však ze zákonného rámce. Musím vám připomenout, že pokud se rozhodnete zastupovat sám sebe, nebudete moci vypovídat ve prospěch obžaloby. Rozumíte tomu?“

„Jde o zcela jasný případ, Vaše Ctihodnosti. Přísežné svědectví dvou svědků bude víc než postačovat k usvědčení tohoto zlosyna, ať zůstanu v postavení svědka, nebo ne,“ odpověděl Didric a sebevědomě se usmíval do řad diváků.

„Výborně,“ přikývl soudce, ale nesouhlasně zavrtěl hlavou. „Necht' se žalobce a obhájce posadí. Stráže, předved'te prvního svědka!“

Arktur a Didric se posadili každý na svou stranu soudní síně a nechali Fletchera upoutaného před soudcem. Strážný počkal, až se usadili, načež s pokornou úklonou otevřel boční dveře. V první chvíli Fletcher tu mladou dámu, která vstoupila, nepoznal. Potom se po něm ale s úšklebkem podívala, a hned věděl, o koho jde.

Calista se hodně změnila od doby, kdy ji viděl naposled v hřbitovní kryptě, jak se k němu hrozivě blíží. Vlasy, dříve zubatě nakrátko ostříhané, si nechala narůst a učesala je do elegantní lesklé černé vlny. Zvolila dětsky modré šaty lemované krajkami a volány, takže vzhledem připomínala panenku. Její obličej zůstal tvrdý a sevřený, jako byl vždycky, ale buď sama, nebo za pomoci kosmetičky si jej hojně napudrovala a nalíčila, takže jí make-up uhladil pleť a změkčil rysy.

Změnil se i způsob, jímž chodila, její nohy do „o“ jako by se ztratily. Usedla na pódiu vedle soudcovského stolu. Teď, když se ocitla na očích všem divákům v soudní síni, si skousla ret a odvracela se od Fletchera, jako by se ho obávala.

Fletcherovi bylo jasné, že přijdou potíže. Z divošské strážné udělali nevinnou dívku s velkýma očima. Jak by mohl soudce přesvědčit, že to vlastně byla právě Calista, jež se ho spolu s Didrikem a Jakovem pokusila zavraždit? Diváci mezi sebou začali mumlat a upírali na Fletchera obviňující pohledy.

„Všem vám připomínám, že konečné rozhodnutí závisí jenom na mně, jak je tomu ve všech případech trestního práva. Nebude tu působit žádná porota nebo přísedící – to je vyhrazeno jen vojenským soudům. Za této situace nepřipustím žádné debaty, žádné stranění mezi diváky. Jestli byste něco takového chtěli dělat, tak vás předem vyzývám, abyste opustili soudní síň.“ Soudce všechny přeletěl přísným pohledem, než se obrátil k mladé ženě sedící na místě pro svědka.

„Nuže, má milá, jste připravena začít?“

Calista přikývla a ždímalala si prsty rukou složených v klíně. Didric vstal, přešel k ní a nenučeně se opřel o stůl, za nímž svědkyně seděla.

„Vezmu to zkrátka, aby tady nemusela Calista setrvávat déle, než je nutné. Jen se soustřeďte na mě, Calisto, a nikoho jiného si nevíšimějete. Nemáte se čeho bát. Jen povězte tady milému panu soudci, co se stalo té noci, kdy jsem byl napaden, a hned to budete mít za sebou.“

Calista upejpvavě sklonila hlavu a skryla tvář za oponou černých vlasů. Bylo to mistrovské divadýlko, jemuž by bezmála uvěřil i sám Fletcher, kdyby na něho zpoza kadeří nevrhla sadistický úsměv.

„Didric, Jakov a já jsme tehdy v noci měli službu u vesnické brány,“ spustila Calista a maličko se jí rozechvěl hlas. „Viděli jsme Fletchera, jak odchází z chalupy a odnáší těžkou knihu. Ten den na trhu nějaký voják prodával právě takovou knihu, a tak jsme si řekli, že ji asi vojákovi ukradl a jde si ji někam schovat. Tak jsme šli potmě za ním až na hřbitov, ano, zrovna tam. Když jsme ho vyslyšali, tvrdil, že knihu koupil...“

Didric pozvedl ruku, aby ji přerušil.

„Všimněte si prosím, že při vyšetřování té noci po incidentu byla v pokoji obviněného nalezena značná suma peněz. Je tudíž pochybné, že tu knihu koupil. Můžeme tedy k výčtu jeho zločinů připojit ještě krádež.“

„Jeden... skutek... krádeže...“ Soudce psal na papír labutím brkem. „Máme tu opravdového zločince.“

„Je to tak, Vaše Ctihodnosti. Ty peníze jsme pochopitelně zkonfiskovali,“ řekl Didric a zamrkal na Fletchera. „Omlouvám se za to přerušení, Calisto. Pokračujte prosím.“

„Děkuji, lorde Cavelle,“ zavrkala Calista s teatrálním zachvěním v hlase. „Naivně jsme Fletcherovu tvrzení uvěřili. Pak nám řekl, že té knihy použije k přivolání démona, a zeptal se, jestli chceme zůstat s ním a dívat se. Mysleli jsme, že je to jen taková legrace, tak jsme zůstali...“

Ted' už se třásla a vrhala na Fletchera rychlé děsuplné pohledy. Musel připustit, že je dobrá herečka.

„Nevím jak, ale udělal to. Byl tam velký hluk a světlo, jako by přicházel konec světa! A pak se to stalo.“

Po líci se jí skutálela slza. Soudce jí zpoza vyvýšeného stolu podal kapesník a zamumlal: „Pokračujte. Povězte, co udělal.“

Calista polkla, zařala zuby, otřela si slzu a ukázala na Fletchera prstem třesoucím se rozrušením.

„Obrátil se proti nám a pokusil se nás zabít!“ vykřikla a vyskočila ze židle. „Nenáviděl nás, vyčítal nám vinu za všechno neštěstí, které ho kdy potkalo. Jako by zešilel! Vzpomínám si, jak se smál, když nás zahnal do kaple, protože naše meče byly proti plamenům jeho démona k ničemu. A když jsem se dala do pláče, podíval se na mě a řekl, že umřu jako první.“

Sestoupila z pódia a plížila se k Fletcherovi, ukazujíc na něho prstem, jako by mířila pistolí.

„*Dámy mají přednost*, neříkals to tak?“ zasyčela. „Ty zrůdo!“

Calista se obrátila a skryla tvář na Didrikově hrudi. Poplácal jí po rameni, ale ona trhaně a stále dramatičtěji vzlykala. Fletcher obrátil oči v sloup a vysloužil si soudcovo zamračení. Calista se pustila Didrika a pronesla vášnivý závěr své řeči.

„A tehdy Didric – hrdina Didric – skočil přede mě, takže mě Fletcher nechal být. Pokoušel se s ním rozumně promluvit, ale k ničemu to nevedlo. Naráz démon zaútočil ohněm Didrikovi na hlavu. I když mu hořely vlasy, odrazil ten útok a zahnal Fletchera do chodby pod kaplí. Pak Didric omdlel a při pádu si rozbil hlavu. Odnesli jsme ho do domu jeho otce. Zbytek už znáte.“

Soudce spojil prsty obou rukou do stříšky a upřel na Calistu zamyšlený pohled. Přestože tuze vzlykala, měla tvář suchou jako troud a tváře jí vzrušením zrudly a jakoby opuchly. Fletcher na okamžik zadoufal, že soudce vycítil v její řeči podvod, ale pak se na ni stařec laskavě usmál a poděkoval jí za svědectví. Hluboce se Didrikovi uklonila a vyšla ze síně, aniž by se ohlédla.

„Předved'te dalšího svědka!“ přikázal soudce.

4

Jakov za ty dva roky, co byl Fletcher pryč, ještě vyrostl, poslední známky puberty se vytratily a zůstal jen herkulovský obr. Paže měl uhněteny ze silných svalů, které se viditelně pohybovaly jako na koňské kyčli, a při chůzi se těžce vlekl jako pralesní gorila. Strážný teď nosil žluto-černou uniformu Didrikova oddílu a horizontální pruhy ještě zdůrazňovaly jeho široký, mocný hrudník.

„Prosím, posaďte se, seržante Jakove,“ vybídl ho Didric a přisunul mu židli. „Moje první otázka zní, zda můžete potvrdit, že výpověď Calisty je úplně pravdivá a přesná?“

„To můžu, můj lorde. Když jsem ji poslouchal, jako bych tu noc znova prožíval.“

„Dobře. Víím, že máte spoustu práce, takže není nutné, abyste znovu totéž opakoval svými slovy. Prosím, vysvětlíte nám, co se dělo po tom, co se mě Fletcher pokusil zabít.“

„Máte pravdu, pane,“ zabručel Jakov a uhladil si čupřinu vlasů nad čelem. Zhluboka se nadechl a začal mluvit.

„Když jsme Didrika odnesli k jeho otci, šel jsem probudit zbytek strážných. Dveře do Fletcherova domu jsme našli zataraseny. Když jsme je vylomili, postavil se nám na odpor jeho adoptivní otec Berdon. Skoro nás pozabíjel, zatraceně – je bezmála tak velkej jako já, víte? Ale podařilo se mně ho odzbrojit. Někteří chlapi se pak trochu... rozkurážili. Jen řeknu, že Berdon po té noci nemohl nějakou dobu dělat kováře. Ono to chvíli trvá, než kosti srostou.“

„Ty zvíře!“ zaskučel Fletcher, zmítaný šířavou, žhavou nenávistí. Uvědomoval si, že ho záměrně provokují, aby se rozzuřil přímo před soudcem. Ale ta slova z něho vyletěla dřív, než je stačil polknout.

„Ještě jedno slovo, pane Fletchere!“ vyštěkl soudce a udeřil soudcovským kladívkem do podložky, aby svá slova zdůraznil. „Jedno slovo, a jdete zpátky do cely, kde budete čekat na verdikt!“

Fletcher se kousal do rtů, až v ústech cítil pachut' vlastní krve, snažil se nepropuknout v pláč nad tou neslýchanou nespravedlností. V duchu se mu promítaly obrazy surovců mlátících bezvládného Berdona a nedokázal se jich zbavit.

„Pak jsme všechen majetek v tom domě zkonfiskovali jako důkazy. Během toho zápasu se nějak rozšířil oheň z Berdonovy výhně. Chalupa do rána vyhořela až do základů.“

Fletcher cítil horké slzy valící se mu z očí. Klesl na kolena. Muž, kterého miloval nejvíc na celém světě, přišel během jediné noci o všechno. A jen kvůli němu.

„Vaše Ctihodnosti, nerozumím tomu, co má toto všechno společného s obviněním proti mému klientovi. Mohli bychom se vrátit k věci, prosím?“ ozval se Arktur upjatým, rozhněvaným hlasem.

„Souhlasím. Děkuji, kapitáne Arkture.“ Soudce přikývl. „Lorde Cavelle, pokud nemáte k předložení žádný další důkaz, považuji tento směr výslechu za zcela irelevantní. Tak máte něco?“

„Ne, Vaše Ctihodnosti. Myslím, že Jakov už své řekl,“ odpověděl Didric.

„Výborně. Tak můžete jít, seržante Jakove.“

„Děkuji, můj lorde.“

Hromotluk sestoupil ze stupínku a odcházel bočními dveřmi. Ještě než se ztratil z dohledu, sarkasticky Fletcherovi zamával. Fletcher odvrátil pohled, ale v nitru se mu rozhořel nový vztek. Udržel ho v sobě, protože pochopil, že Jakovovo svědectví mělo jen ten účel, aby ho donutilo nějak reagovat.

„Je to tedy všechno, lorde Cavelle?“ zeptal se soudce, urovnávaje na stole poznámky.

„Ano, Vaše Ctihodnosti. Obžaloba končí. Jak jsem už říkal, jsem přesvědčen, že věc posoudíte jako zcela jasný případ. Doporučuji nejméně doživotní trest vězení.“

„Děkuji, lorde Cavelle. Zahrnu to do svých úvah,“ řekl soudce, ale otráveně sraštil obočí.

Vstal Arktur, sebral své poznámky a v sále se ozval šum bavících se diváků.

„Myslím, že moje příprava na soudcovskou dráhu se vyplatila, ne, Fletchere?“ zakrákal Didric, když se vracel ke svému křeslu.

„Jak by někdo mohl z takové zrůdy, jako jsi ty, udělat soudce?“ odsekl Fletcher nenávislně.

Didrikovi ztuhla ramena a obrátil se k obviněnému, nevšímaje si přísného soudcova zakašlání.

„Pamatuj, Fletchere, že je to *moje* vězení,“ zasyčel Didric a z očí mu plálo šilenství. „Jestli si myslíš, že odpírání jídla je to nejhorší, co ti můžu udělat, tak je tvoje představitost hodně chabá.“

„Lorde Cavelle, musím vás požádat, abyste se vrátil na své místo,“ přikázal soudce.

„Vlastně, Vaše Ctihodnosti, já bych byl raději, kdyby zůstal Didric tady.“ Arktur rázně přikročil k Fletcherovi a zvedl jej na nohy. Pevný stisk jeho rukou uklidnil nepravidelně bušící Fletcherovo srdce. Zhluboka nabral dech a pohlédl soudci do očí.

„Výborně. Lorde Cavelle, prosím, zůstaňte stát,“ řekl soudce a pokynul Didrikovi, aby vystoupil zpátky na pódium.

„Bylo by hodně nezvyklé, kdybych povolal zpět seržanta Jakova i strážnou Calistu?“ otázal se Arktur.

„Bylo, ale je to postup v rámci zákona. Ale dovolte, abych se napřed zeptal: pokud vím, nejste vyškolený právník, kapitáne Arkture. Pročpak toho chlapce obhajujete zrovna vy?“ vyzvídal soudce.

„Hájím ho, protože nikdo jiný nechtěl, všichni se báli odvety Triumvirátu. Jsou to všechno zbabělci,“ odpověděl trpce Arktur a zavrtěl hlavou.

„Omlouvám se, ale s termínem *triumvirát* nejsem obeznámen,“ řekl soudce a zamračil se.

Fletcher to také zajímalo – rovněž se s podobným výrazem ještě nesetkal.

„Lord Cavell, lady Favershamová a lord Forsyth udržují velmi těsné vztahy v politice i obchodě. Tyto tři rody jsou známy pod termínem, který jsem uvedl,“ odpověděl Arktur.

Takže Didric se spolčil s Favershamovými a Forsythovými. Fletcher se tomu málem usmál. Jak příhodné. Všichni lidé, kteří ho na celém světě nejmíc nenávidí, se spojili, aby ho zničili. Taky ho to mohlo napadnout.

„Třeba ho nechtěli zastupovat, protože je zcela očividné, že je vinen,“ prohlásil Didric hlasitě. „Žádný rozumný právník by takovýhle případ nevzal.“

„Mlčte!“ utrl se na něj Arktur. „Během vašeho vystoupení jsem nemluvil. Ocenil bych, kdybyste mi dopřál stejnou zdvořilost.“

Didric obrátil oči v sloup a pozvedl paže v posměšném gestu rezignace.

„Předved'te strážnou Calistu a seržanta Jakova,“ přikázal soudce. „A připravte jim židle.“

Za několik vteřin strážný přiváděl oba svědky. Fletcher měl podezření, že stejně poslouchali za dveřmi.

„Takže můžeme pokračovat, ano?“ řekl soudce. Znechuceně zafrkal, když strážný táhl s hlasitým skřípáním dvě židle k pódiu. „Vysvětlete své stanovisko k případu a já vyhlásím rozsudek.“

Fletcher pozoroval trojici na stupínku a říkal si, jakou šarádu hodlá Arktur sehrát.

Nikdy Arkturovi neřekl, a ani nikomu jinému, celý příběh, který se odehrál té noci. Dnes by si proto nejradši nakopal. Zavalil ho pocit ještě hlubšího zoufalství, ale to už začal Arktur mluvit.

„Především bych chtěl upoutat pozornost ctihodného soudce na skutečnost, že neexistuje jediný důkaz, který by podporoval tvrzení strážné Calisty a seržanta Jakova než jejich vlastní výpovědi. Musíme tedy vycházet z předpokladu, že pokud se jejich výpovědi ukážou jako nesouladné, bude muset soud zprostit Fletchera všech obvinění. Je tomu tak, Vaše Ctihodnosti?“

„Nuže, to je velmi zjednodušený výklad práva,“ zabručel soudce. „Jestli se vám podaří podstatně zpochybnit jejich výpovědi, pak ano, budu spíše nakloněn tomu, abych Fletchera shledal nevinným. Nicméně musíte předložit alternativní verzi události a podpořit ji důkazy.“

„Děkuji, Vaše...“ začal Arktur.

„Mějte na paměti, že souhlasné svědectví tří osob je velmi mocným důkazem,“ přerušil ho soudce. „Musí vzniknout podstatná pochybnost, kapitáne Arkture. Skutečně významná.“

„Rozumím, Vaše Ctihodnosti,“ odpověděl Arktur a zdvořile se uklonil. „V tomto případě mohu nabídnout velmi odlišný průběh událostí toho večera.“ Otočil se ke třem svědkům zády a spustil.

„Jednoho chladného večera přede dvěma roky se Fletcher spřátelil se starým vojákem. Pokud vím, jmenuje se Rotherham a kamarádi na frontě mu říkají Rotter. To byl člověk, jemuž původně patřila kniha sepsaná jedním invocátorem. Ti dva spolu popíjeli v místní hospodě, kde je oslovil Didric doprovázený Jakovem, žádal po vojákovi tu knihu a nabízel mu za ni směšnou cenu, která vůbec nebyla dohodnuta. Popíráte, že to tak bylo, Didriku?“

„Myslím, že náležité oslovení zní ‚lorde Cavelle‘,“ odsekl Didric, překřížil paže na hrudi a provokoval Arktura zpupným pohledem.

„Lorde Cavelle,“ přiměl se Arktur procedit mezi zuby, „popíráte tyto skutečnosti? Našel jsem několik svědků, kteří to odpřisáhnou. Zdá se, že ne každý v této vesnici od vás bere peníze, dokonce ani ti, které váš otec přivedl na mizinu.“

Didric zlosti zrudl, ale udržel vztek na uzdě a odpovídal klidným hlasem.

„Nepopírám. Setkali jsme se večer v hospodě, ovšem je otázka, zda jsme se na prodeji dohodli, nebo ne.“

„Na tom nesejde,“ odvětil Arktur, obrátil se tváří k divákům a promluvil hlasitěji. „Mezi těmi čtyřmi pány došlo k rozepři, což vedlo k tomu, že se Didric pokusil zavraždit Fletchera skrytou čepelí. Znovu se ptám, *lorde Cavelle* – popíráte to?“

„To bylo v sebeobraně. Ten šílenec mě škrtil,“ vykřikl Didric a máchl rukou, jako by to nestálo za zmínku. „Vlastně to jenom dokazuje, že už tehdy měl úmysl mě zabít, nemluvě o ještě silnějším rozhodnutí to udělat, jak vyšlo najevo během té noci.“

„Jsem rád, že jste zmínil sebeobranu,“ přikývl Arktur a kráčet na opačnou stranu sálu. „Protože to bude později v tomto případě velice důležité. Takže, Rotherham s Fletcherem byli přátelé, dokonce bojovali bok po boku, proč vás tedy tolik překvapuje, že měl Fletcher u sebe jeho knihu?“

„To jsem já neřekl, to Calista. Ona v tom zápase nebyla nijak zapletená, takže to nevěděla. Myslím, že ho pak sledovala pro podezření z krádeže, ale my ne,“ opáčil Didric uhlazeně a na zdravé půlce obličeje vykouznil sebevědomý úsměv.

„Proč jste ho tedy sledovali vy?“ zeptal se Arktur.

„Ze zvědavosti. Když jde kluk o půlnoci na hřbitov, je to dost podezřelé, nemyslíte?“

„Takže to nemělo nic společného s tím, že vás předtím v hospodě zmlátil?“ naléhal Arktur. Fletcher se snažil zadržet trpké uchechtnutí, ale přece mu uniklo tlumené zafrkání, kterým si od soudce vysloužil přísný pohled.

„Ne,“ odpověděl Didric, zaklonil se a znovu zkřížil paže na prsou.

„Dobře. Myslím, že v tomhle vám budeme muset věřit. Zdá se mi zvláštní, že jste se vy ani Jakov nezmínili o tom střetnutí v hospodě Calistě, přestože jste spolu strávili několik hodin na hlídce, ale to nechám na posouzení ctihodnému soudci,“ pravil Arktur.

Soudce zafuněl, pak pokrčil rameny a zapsal si něco do svých poznámek.

„Tak, teď k dění na hřbitově,“ pokračoval Arktur a poklepal si prstem na bradu. „Přestože jste ho o pár hodin dřív skoro vykuchal a že mezi vámi nebylo přátelství, co by se za nehet vešlo, Fletcher vás pozval, abyste se dívali, jak se pokusí přivolat démona? Takže když jste ho na hřbitově zaskočili, nedošlo k žádné hádce, k žádné třenicí?“

„Já lidem odpouštím, kapitáne. Nehrozil jsem mu a on určitě nehrozil mně – vždyť jsem měl s sebou dva ozbrojené strážné. Očividně hodlal poštvat na nás svého démona, takže se choval příjemně, dokud démona neovládl.“

„Ach, on ovládl démona. Děkuji, že jste to zmínil. Povězte mi, co jste se na škole pro invokátory učil ze všeho nejdřív, když jste zvládl vstřebání a seznámení s Aetherem?“ zeptal se Arktur.

„Ovládání démona...“ připustil Didric a v obličeji se mu poprvé nakrátko objevil náznak nejistoty. Fletcher se neubráníl úsměvu. Takový směr výsledku ten tyran určitě neočekával.

„Opravdu si myslíte, že během několika minut po přivolání démona byl novic jako Fletcher schopen přimět ho k útoku proti vám? Navíc bez jakékoli provokace?“ zeptal se Arktur a mávl rukou směrem k obviněnému, jako by byl zcela neschopný. Fletcher byl poprvé rád, že stojí před soudem špinavý jako žebřák. Rozhodně nevypadal na zdatného invokátora.

„Nepochybuji, že panu soudci je známo, že pro někoho, kdo poprvé přivolal démona, je prakticky nemožné ho ovládat, zvláště když ta osoba nemá předchozí znalosti v tomto oboru,“ pokračoval Arktur a pozvedl obočí.

„Ano, to je pravda,“ přisvědčil soudce po kratičké odmlce. „Tento argument si zasluhuje *řádnou* úvahu.“

„Možná v té knize bylo něco, co ho naučilo, jak to má udělat,“ nadhodil Didric, ale ve tváři poněkud pobledl.

„Mám zde opis této knihy, jako důkaz,“ řekl Arktur, přešel ke svému stolu a vylovil z vaku tlustý svazek. S prásknutím jej položil na stůl, až se zvedl obláček prachu. „Mohu pana soudce ujistit, že v jeho stránkách nejsou žádné pokyny pro ovládání démona. Nebo jednání přeručíme, abyste se mohl sám přesvědčit, Vaše Ctihodnosti?“

Soudce zděšeně pohlédl na tlustospis; zabralo by mu několik dní, než by se jím prokousal. Fletcher si nemohl pomoci, aby se nepousmál, jak Didrikovi spadl hřebínek. Arogantní mladík udělal pěknou hloupost, když zabránil tomu, aby obviněného

hájl skutečný právník. Pouze invokátor s Arkturovými zkušenostmi mohl pomyslet na tuto argumentaci.

„Spoléhám na vaše slovo, kapitáne,“ zavrtěl soudce hlavou a odkašlal si. „Souhlasím, že to vzbuzuje jisté pochybnosti o verzi předložené obžalobou, ale lze také namítnout, že Fletcher k tomu má přirozené vlohy. Nicméně zahrnu to do svých úvah. Prosím, pokračujte k dalšímu bodu.“

„Jistě, pane. Přikročím k výsledku svědků. Chci je rovněž požádat, aby nemluvili, dokud se jich nezeptám,“ prohlásil Arktur, spojil ruce za zády a předstoupil před trojici svědků.

„Teď chci, abyste vypovídali co možná nejpodrobněji. Začneme s vámi, strážná Calisto. Popište mi, co se dělo na hřbitově. Jakým způsobem Fletcher přivolal démona?“

„Já... opravdu si nevzpomínám,“ řekla Calista, očividně polekaná. „Je to už dva roky, víte?“

„Vím. Jak to, že si tedy pamatujete naprosto přesně, co té noci obviněný říkal a jak to říkal? A nevzpomenete si, jaké pomůcky při tom užíval? Byla jste svědkem invokace démona, a to vám nepřipadá jako událost hodná zapamatování?“ zeptal se Arktur.

Calista se podívala po Didrikovi, jako by se dožadovala pomoci, ale ten zíral před sebe, oči upřené na Fletchera.

„Myslím..., že jen četl z té knihy.“

Fletcher se ze všech sil snažil udržet nehybnou tvář, i když v duchu jásal. Didric jim očividně neřekl vůbec nic o tom, jak novicové obvykle přivolávají prvního démona.

„Ještě něco?“ zeptal se Arktur.

„Nevzpomínám si...“ opakovala Calista roztřeseně.

Didric zachovával kamennou tvář, ale Fletcher viděl, jak se mu pohybují svaly na zařatých čelistech.

„To je velice podivné. Předtím jste popsala všechno do nejmenšího detailu. Nezdá se vám to zvláštní, Vaše Ctihodnosti?“ zeptal se Arktur a tvářil se jako nevinnost sama.

„To vskutku ano,“ prohlásil soudce vážně a zapsal si na papír před sebou další poznámku.

„Třeba nám tu věc poněkud osvětlí Jakov,“ prohodil zamyšleně Arktur a přiložil si ukazovák ke rtům.